

در سوگ احمد شایگان

✘ احمد شایگان

(۱۴ شهریور ۱۳۲۰ / ۵ سپتامبر ۱۹۴۱ - ۴ آبان ۱۳۹۱ / ۲۵ اکتبر ۲۰۱۲)

احمد شایگان، دوست ترقیخواه و مبارز ما، بعد از مدت طولانی دست و پنجه نرم کردن با بیماری در سحرگاه چهارم آبان ۱۳۹۱ (۲۵ اکتبر ۲۰۱۲) در ایالت نیوجرسی (آمریکا) درگذشت.

احمد آزادگی، استقامت و بردباری را در خانواده و در مکتب مادر و پدر، بدری شیبانی، و دکتر علی شایگان، آموخت. فعالیت سیاسی را از دوره دبیرستان در درون جبهه ملی ایران آغاز کرد، سپس به همراه پدر در تبعید در شکل‌گیری جبهه ملی و سازمان دانشجویان ایرانی در آمریکا کوشا بود. او از فعالان و رهبران کنفدراسیون جهانی محصلین و دانشجویان ایرانی و از چهره‌های برجسته جنبش چپ مستقل ایران بود. احمد دانش آموخته فیزیک، استاد دانشگاه، مترجم و مؤلف کتابهای درسی فیزیک و ویراستار کتاب دو جلدی خاطرات و یادداشتهای پدرش از دوران نهضت ملی شدن صنعت نفت بود.

احمد آزاده ای بود که در ستیز با خودکامگان دو رژیم پیشین و کنونی سر به تسلیم فرود نیاورد؛ دادخواهی که برای تحقق آزادی و برابری به ویژه حقوق اقلیتها و زنان لحظه ای درنگ نکرد. احمد پاک و سربلند دو بار رنج زندان و شکنجه را در رویارویی با بیداد حاکمیت کنونی به جان خرید، به رغم همه ی ستمهایی که بر او رفت از مقاومت و ایستادگی باز نایستاد و هم از اینرو از خود چهره ای به یاد ماندنی به جا گذاشت. او که به عواقب سنگین تلاش های سیاسی و اجتماعی خود آگاه بود، حتی در سیاهترین سالهای سرکوب و با وجود بازداشت های مکرر و ممنوعیت از تدریس، آرام و قرار نگرفت و هر

احمد آزاده ای بود که در ستیز با خودکامگان دو رژیم پیشین و کنونی سر به تسلیم فرود نیاورد؛ دادخواهی که برای تحقق آزادی و برابری به ویژه حقوق اقلیتها و زنان لحظه ای درنگ نکرد. احمد پاک و سربلند دو بار رنج زندان و شکنجه را در رویارویی با بیداد حاکمیت کنونی به جان خرید، به رغم همه ی ستمهایی که بر او رفت از مقاومت و ایستادگی باز نایستاد و هم از اینرو از خود چهره ای به یاد ماندنی به جا گذاشت. او که به عواقب سنگین تلاش های سیاسی و اجتماعی خود آگاه بود، حتی در سیاهترین سالهای سرکوب و با وجود بازداشت های مکرر و ممنوعیت از تدریس، آرام و قرار نگرفت و هر

زمان، با بسته شدن روزنه ای، پنجره ی دیگری را به باغ امید می گشود.

احمد شایگان، همرمز ما، دوست و یار عزیز ما، چون همه ی پاکان این روزگار سیاه، سرفراز از میان ما رفت.

ما درگذشت احمد را به همه دوستداران آزادی و عدالت اجتماعی و به خانواده محترم شایگان تسلیت می گوئیم.

یرواند آبراهامیان، سهیل آصفی، جمشید احدی، اردوان ارشاد، حسن اعتمادی، علی اعتمادی، ناصر اعتمادی، نادر اعتمادی، بیژن افتخاری، محمد اقتداری، فری ناز امیر صحنی، فریبا امینی، ناهید امینی، مریا اولین، مهرداد باباعلی، رحیم باجغلی، شهره بدیعی، علی رضا بنی فضل، عباس بهشتی، فرامرز بیانی، ناصر پاکدامن، یونس پارسا بناب، حمید پرچم، هوشنگ پرویزی، هژیر پلاسچی، ف تابان، شهلا توفیقی، سعید توفیقی، اقدس جاویدی، سیروس جاویدی، گیسو جهانگیری، زیبا چینی، علی اصغر حاج سید جوادی، کیارش حاجی شیرمحمدی، محمد حسینی، حمید حسینی، تراب حق شناس، هومن حیدر بیگی، قاسم خاکسار، مهدی خانبا با تهرانی، فرح خان ملک، پیروز خان ملک یزدی، افسانه خواجوی، علی خوانساری، زهره خیام، پروین دانش، داریوش دانش، محمد داوری، فرزانه راجی، بهرام رحمانی، خلیل رستم خانی، رامین روحانی، مهدی زارع، فریده زبرجد، ناصر زراعتی، مجید زربخش، جعفر سامع، فرح سرکوهی، ویدا سمیعی، بهمن سمیعیان، ولی سیادت، فری مهر شالکه، الیور شالکه، داراب شباهنگ، سروش شریف، سعید شریف، علی شکراللهی، علالدین شهشانی، کامران صادقی، منوچهر صالحی، سعید صدر، فریده ضرابیان، سعید ضرابیان، حمید طباطبائی، ناصر طهماسبی، احمد طهماسبی، فرامرز فاطمی، رضا فتحی، عباس فتحی، مسعود فتحی، بابک فرساد، حسن فرشچی، منظر فروهر، ساسان فیاض منش، پرویز قلیچ خانی، شهرام قنبری، کیان کاتوزیان، محمد کارگهی، پریوش کاشانی، ثریا کاشانی، مسعود کاشانی، کاظم کردوانی، هوشنگ کشاورز صدر، سعید کنی، ویولت گروسی، عبدالکریم لاهیجی، منوچهر ماسالی، هدایت متین دفتری، مهناز متین، رضا مرزبان، ناهید مظفری، ژیلما معظمی، بهروز معظمی، رضا معقول، بهمن مقصدلو، ناصر مهاجر، پروانه موسویان، گیتی موسویان، رضا ناصحی، مهدی ناظر، نیکزاد نجومی، علی ندیمی، فریده نمازی، شهین نوانی، ناهید نواب، حمید نوذری، احمد نوین، رضا هودگر، مسعود واجد سمیعی، شاپور والی، فرزین بستجانی، شعله وطن آبادی، مهوش وطن خواهی، سعید یمین، حسام یوسفی، هلن یوسفی، مهدی یوسفی

۸ آبان ۱۳۹۱ (۲۹ اکتبر ۲۰۱۲)